

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa I. S.A. w W.

przeciwko K. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki - I. S.A. w W. od wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 lipca 2015 r., oddalającego powództwo o zapłatę przeciwko pozwanej K. Z.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Apelacyjnego skarżąca uzasadniała wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do konieczności rozstrzygnięcia, czy w przypadku czynności prawnych dokonywanych przed dniem 30 stycznia 2015 r. jednoosobowo przez prokurenta, któremu została udzielona tak zwana prokura łączna niewłaściwa, które w świetle powszechnego przed tym dniem poglądu doktryny i orzecznictwa były nieważne, czynności takie

należy w dalszym ciągu uważać za nieważne, choć w świetle uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia w sprawie CZP 34/14 obecnie takie czynności należałoby uważać za ważne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi więc o zagadnienie prawne, które będzie miało znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej skargi kasacyjnej lecz także dla praktyki sądowej w ogólności. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniu prawnemu sformułowanemu przez skarżącą. Objęta nim kwestia rozstrzygnięta została w powołanej wcześniej uchwale z dnia 30 stycznia 2015 r., III CZP 34/14 (OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 80), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że przyjęta w niej wykładnia przepisów o prokurze i reprezentacji spółki kapitałowej nie ma zastosowania do oceny skutków czynności prawnych dokonanych

przez ustanowionych niezgodnie z nią prokurentów. Ograniczenie wstecznego stosowania ustalonej interpretacji przepisu uznał za celowe i uzasadnione z uwagi na istnienie długoletniej, tolerowanej przez wiele sądów rejestrowych praktyki uznawania tzw. prokur łącznych niewłaściwych podkreślając, że przyjęta w podjętej uchwale wykładnia przepisów o prokurze nie powinna prowadzić do podważenia bezpieczeństwa obrotu i możliwości pozbawiania skuteczności wielkiej liczby czynności prawnych, dokonanych przez prokurentów ustanowionych w ten sposób.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) polega na wykazaniu przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania oceny dowodów. Jest to więc stan rzeczy widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi o wypadki, w których bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o rozpoznanie wniesionej skargi kasacyjnej, oparte jedynie na twierdzeniu o prawnej wadliwości zaskarżonego wyroku popartym argumentacją zaczerpniętą z uzasadnienia podstaw skargi, które na tym etapie postępowania nie podlegają merytorycznej ocenie, przy braku wykazania kwalifikowanego charakteru podnoszonych naruszeń nie pozwala uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Naruszenie prawa w okolicznościach konkretnej sprawy nie jest bowiem równoznaczne z jego kwalifikowaną postacią jaką stanowi jego oczywiste naruszenie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1, w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aj

r.g.

